

at den blev eksekveret den 9. April. »Her fik vi den sidste, maaske ufortjente Chance for at likvidere vor tidligere Politik og samle os om de fælles Opgaver, om Folkets, om Helhedens Interesser.« De 5 Partier havde imidlertid i deres Henvendelse til det danske Folk om det indledede *Samarbejde* monopoliseret Samling og Danskhed for at skabe en Skillelinie, der skulde stemple alle andre Grupper som udanske; »de proklamerede Samling paa et dansk, nationalt Grundlag, men de havde ikke vist den naturlige Gestus at forhøre, om andre af Rigsdagens Partier vilde være med i en saadan national Samling«. Som Følge heraf udsendte Oppositionen, undtagen den kommunistiske Gruppe, en Erklæring, hvori man opridsede et Samarbejdsgrundlag paa Basis af 8 Punkter*), og i Konsekvens heraf anmeldte Taleren Det nationale Genrejsningsparti som politisk Parti. — I de 8 Punkter hed det bl. a.: »Systemet Stauning afløses snarest gør ligt af en Regering, der har Vilje og Evne til at genrejse vort Folk politisk, økonomisk og moralsk, og som er i Stand til at bringe os i det rette Forhold til det nye Tyskland.« Denne Udtalelse havde hensat den nydannede Folkefront i et Raseri, der gav sig Udslag i en nedrig og usand Agitation mod Oppositionen. Det maatte dog staa klart for enhver, der nøgternt kunde tage Stilling til Tidens reale Spørgsmaal, at det var en Livsbetingelse for Danmark at komme i det bedst mulige Forhold til vor sydlige Nabo; »det er dansk Politik fornemste Opgave at skabe den bedst mulige Placering for vort Land i det Storeuropa, som kommer, som vi ikke kan undvære, og hvor vi har vor store, betydningsfulde Mission at udøve«. Nødvendigheden af og Beredvilligheden til et Samarbejde med det nye Tyskland var ogsaa erkendt i Udenrigsministerens Erklæring af 8. Juli. Og hvad Kravet om *Genrejsning* angaar, kunde alt dog ikke kaldes saare godt, naar Tallet paa arbejdsløse var over 100 000, og mellem 20 000 og 30 000 Arbejdere var søgt ud over Landets Grænser for at tjene det daglige Brød, naar den store Del af Middellstanden proletariseredes Dag for Dag, og naar Skatterne ikke var en Byrde, men en Plage. Det passede heller ikke, naar Christmas Møller havde karakteriseret Danmark før Krigen som et Land i Retfærd og Retsindighed. Taleren gjorde Rede for den seneste Udvikling af *Søjlehussagen*, som i hans Øjne var »en dansk Dreyfus-Affære med Embedsmændenes Sammenrotning mod den krænkede Part«, og spurgte i Forbindelse med en Gennemgang af de sidste Begivenheder i *Elith-Jensen Sagen*, om Statsministeren fandt det forsvarligt, at Justitsminister Harald Petersen vedblev at fungere i denne

*) Se Aarbog 1939—40, Side 69, Note.